

„Pridi! Domov pojdeva lahko skupaj!“

„Kam se ti mudi?“ — ga vjame stara mati za rokav. Si že našel véro?“

„Zdaj je grem iskat. Le potrpite!“ —

Na stopnicah sreča služkinjo. Oči se mu zabliskajo :

„Servus, Micka! Naprej te ne pustim, — odkupi se!“

Vitko dekle je s cigansko temno kožo, gladko kakor bron. Zobje so beli, kite črne; oči pa so ji sivkaste, sanjave, nič ciganske. Tomo jo prime za roke:

„Micka, danes pridem k tebi v vas!“

„Saj ne morete!“ — se smeje ona.

Tomo se spomni, da prenočuje stara mati v sprednji sobi.

„Skozi okno!“

„Skozi mrežo?“

„Jaz potrkam, ti pa prideš ven!“

S stisnjenimi zobmi se smeje in se zvija v pasu; in z glavo mu poredno odkimava, da ne bo nič z dogovorom. On jo sunkoma potegne nase in poljubi v kotiček ust. Ona se mu iztrga; a na ovinku se obrne, z roko vníc na ustnicah, in mu iznova odkimava, da ne pride ven ...

Tomo si obljublja spotoma, da se pobriga zanjo. Čemu bi si iskal deklet okoli, ko ima doma tako lepo priliko? — A nenadoma je zopet ves razmišljen — in od nekod se mu oglasi kakor dalek odmev vprašanje: — Čemu v Ameriko? Saj se lahko tukaj vzameta! —

(Dalje prihodnjič.)

Oton Župančič:

Gosti so mraki ...

Gosti so mraki,
dolge so ceste
v zarjo skoz noč.
Da bi ostali
skupaj, vsi skupaj,
bratje brez luči
v zarjo gredoč.
Bratje brez luči ...

zvezde nam skrite ...
če razkropimo
pred zarjo se v noč ...
Kje ste nam pevci?
Dajte, zapojte,
skup nas držite,
vaša nam pesem
v zarjo bo luč.

Sreča, da navedeni Oton zahajate v misti